

Иными словами, каждая индивидуальная поведенческая реакция, основывается на динамическом взаимодействии всех компонентов самосознания на различных уровнях, а также на множестве других факторов, как внешних, так и внутренних (условно-рефлекторное реагирование или «привычные паттерны», предыдущий опыт). При этом, почти всегда, сознание может предложить рациональное объяснение поведению, являющемуся результатом совокупности данных взаимодействий. В связи с этим, наиболее эффективным, представляется целостный подход, позволяющий с одной стороны учитывать физиологические факторы, оказывающие влияние на формирование самосознания личности в целом, и, в частности, ребенка с синдромом дефицита внимания и гиперактивностью, с другой – стремиться к выработке социально-приемлемых форм реагирования, через повышения уровня самосознания и формирования определенных личностных «стандартов». Сделать это, возможно только при условии признания «равноправия» всех компонентов или уровней структуры самосознания.

Девиации в формировании самосознания ребенка гиперактивностью, обусловлены комплексом социальных и биологических факторов. Биологическим базисом девиаций самосознания детей с синдромом дефицита внимания с гиперактивностью, является дисфункция лобных долей, следствием которой является недостаточность произвольной регуляции высших психических функций и когнитивные нарушения, в результате чего формируется недостаточность уровня рефлексии и антиципации. Среди социальных факторов можно выделить нарушение микросоциальных отношений, негативную социальную реакцию на поведение ребенка, негативную оценку его личности со стороны социума, что способствует возникновению внутриличностного конфликта у данной категории детей и появлению неконструктивных защитных механизмов. В перспективе оценку степени сформированности различных компонентов самосознания, следует проводить на уровнях рефлексии и антиципации – учитывая как способность и готовность индивида обращаться к прошлому опыту, так и опираясь на прошлый опыт, разрабатывать план действий в аналогичных ситуациях.

Кучин Сергій Павлович

Кандидат економічних наук, доцент

Луганський національний аграрний університет

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні проблеми економіки та публічного адміністрування» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК СФЕРИ КУЛЬТУРИ В РАМКАХ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ «УКРАЇНА-2020»

У січні 2015 р. Указом Президента України було покладено початок реалізації стратегії сталого розвитку «Україна-2020». Держава сформулювала мету, склала дорожню карту, намітила першочергові пріоритети та стратегічні індикатори реалізації Стратегії до кінця 2020 року. Для впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі державою було визначено чотири вектори, а саме: вектор розвитку, вектор безпеки, вектор відповідальності та вектор гордості.

Згідно із Стратегією вектор розвитку передбачає забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ та, як наслідок, підвищення стандартів життя. В омріяному майбутньому Україна має стати державою з сильною економікою та передовими інноваціями. Для цього, передусім, зазначено в Стратегії, необхідно відновити макроекономічну стабільність, забезпечити стійке зростання економіки, створити сприятливі умови для ведення господарської діяльності. Слід зазначити, що в сучасному світі подібні завдання можливо вирішити лише за допомогою сприяння розвитку сфери нематеріального виробництва та розвитку ціннісної конкурентоспроможності. Людина, яка здатна генерувати ідеї і здійснювати інноваційну діяльність, виступає головним ресурсом розвитку сучасної держави. У сучасному

світі детермінанти конкурентоспроможності країн світу зміщуються в бік духовно-моральних орієнтирів. Таким чином, досягти мети забезпечення стійкого зростання економіки можливо лише за допомогою розвитку сфери культури та освіти, як детермінантів формування та розвитку духовно-моральних орієнтирів суспільства.

Вектор безпеки передбачає, що Україна має стати державою, що здатна захистити свої кордони та забезпечити мир. Визначальною основою безпеки має також стати забезпечення неупередженого правосуддя, проведення очищення влади та забезпечення впровадження ефективних механізмів протидії корупції. Особливу увагу в Стратегії приділено безпеці життя та здоров'я людини, ефективності медицини, захищеності соціально вразливих верств населення, безпеці стану довкілля, харчових продуктів та промислових товарів. Слід зазначити, що вектор безпеки не акцентує увагу на соціокультурній безпеці, хоча серед основних напрямів державної політики з питань національної безпеки у соціальній та гуманітарній сферах в Україні зазначається охорона та відновлення духовного здоров'я людини. Занепад культурної сфери неминуче призведе до духовної деградації людини, що негативно вплине на розвиток трудового потенціалу України, стане причиною погіршення якості ділової етики та культури спілкування в соціально-економічному середовищі країни. Ігнорування розвитку культури призводить до занепаду суспільства, його ізольованості від решти цивілізованого світу. Високий рівень розвитку культури спроможний попередити громадянські війни, революції, зовнішні та внутрішні військові конфлікти, зростання рівня злочинності та потенційних загроз національній безпеці.

Дорожня карта та першочергові пріоритети реалізації Стратегії передбачають проведення реформи державної політики у сфері культури. Нажаль, серед стратегічних індикаторів реалізації Стратегії згадується лише один критерій, який безпосередньо-пов'язаний зі сферою культури. Цей індикатор стосується розвитку сфери кіно. Ефективний та сталий економічний розвиток України неможливий без формування та впровадження стратегічної державної програми розвитку суб'єктів сфери культури, яку слід розглядати як важливий інструмент подолання кризовий явищ в економіці країни. Перебування сучасної сфери культури у кризовому стані потребує розробки та формування такої моделі управління всіма задіяними ресурсами, яка б ґрунтувалась на взаємній співпраці між органами державної законодавчої та виконавчої влади, громадськістю та, безпосередньо, суб'єктами сфери культури та освіти за підвищеною увагою з боку реалізаторів функцій державного регулювання економіки.

Шандерик Юлія Любомирівна

Вижницький коледж прикладного мистецтва ім. В.Ю. Шкрябляка

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні проблеми мистецтвознавства, культурології, філології» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ЖІНОЧІ ГЕРДАНИ В ТРАДИЦІЙНІЙ КУЛЬТУРІ ПОКУТТЯ ХІХ – ХХ СТОЛІТТЯ

Крім поширеного на в сій території України намиста із натурального і штучних матеріалів – на Прикарпатті, Закарпатті, Буковині, Поділлі в ХІХ-ХХ ст. побутували шийні прикраси з бісеру.

Різнокольоровий бісер нанизували на шовкову або волосяну нитки, плели або ткали, утворюючи мальовничий геометричний, іноді рослинний орнамент. Бісерні прикраси могли бути у вигляді смуги або оплічча і мали свої локальні особливості за формою та способами плетіння, малюнком, колоритом вони гармонійно поєднувалися з вишиванкою. Від техніки нанизування (силення) бісеру на нитку або волосінь походить назва цих виробів – «селянки», «сильованки», «силенки», а від переплітання ниток між собою – «плетенки», «плетінки» [Рис. 1]. Ткані нашійні бісерні прикраси у вигляді досить вузької смуги називалися «гердани», «герданки», «гарди», «крайки», «ланцки», «драбинки», «рядки», «пубчики», «очко». Бойківські